

νομίζεις πάς την φέρουει έπιπτες ό Σατανᾶς.

Ἐτοι τελείωσε καὶ ἡ δεύτερη ἡ λειτουργία.

— Πάει κι' αὖτ', φωνάζει μ' ἀνασθρόι.

Καὶ ἔπειτα χωρὶς νὰ ἀναπνεου, κόκκινος, ἵδρωμένος, κατεβαίνει καὶ Ντόνυγγ Ντόνυγγ Ντόνυγγ !

Ἡχεῖ τὸ τρίτην καυπιάνα.

Δὲν δείπει παρὰ κάτι τοι νὰ φθάσουντε καὶ τὴν τραπεζαριά....

Ἄλλοιμον πά τηρελλή δινυπομονούσι τὸν πιάνει, μιὰ τρέλα λαμπράγια. Βλέπει φαγάραμα μπρὸς του. Βλέπει τὸν χοιρινά, τὸν γάλανός τοῦ, τὰ δγύζεις τὰ έχει πλάνον τοῦ, ὁ θεέ μου, ἀνύιντον τὰ πιάτα καὶ μπαζοφόρων τὰ φαγητά καὶ λαμποκοπῶντε τὰ κρασιά καὶ ἡ μηνιδιά τὸν πνήγει κι' ὅλα, μαζὶ, σὰν νὰ τοῦ φωνάζουν :

— Γηρογράτερα ! Γηρογράτερα !

Ἄλλα πάσο γηρογράτερα ! Τὰ κείλη τὸν μόλις κινδύνται. Δὲν δροφεῖ πλέον λέξεις Γιά νὰ τελείωση πρέπει νὰ ππάδη τὰ κατεβάται. Ππόδει ἔται παράγραφο. Ἐπειτα, διὸ καὶ ἔπειτα ὁ φαριός εἶνε πολὺ μεγάλος, δεν τοι τελείωνται. Μόλις δγύζει τὸ Εἴσογγλειο, περνάει τὸ «Πιοτένω», δμήντε τὸ «Πάτερ πάνων» γιὰ πατεντούρη, ἐτοι πιώντων πέγει τοῦν αἷματι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Γκαργκού (πήγαινε πλώ μου, Σατανᾶ) ὥστις τὸν βρέθη θεαμάτια, γνωρίζει τὰ φτάλια δύο-ύδο, γέτει κατὰ τὴν ὄρησ σύστια.

Πρέπει νὰ ιδῃ κανεῖς τὴν φάση τὸν ἑκκληπούμενόν του, ποὺ τὰ ἔχασαν, οἱ μηδινιστρούδια δειν προσκανούν οἱ ἄλλοι, καὶ ἀλλοι δργίζουν τὸ σταυρό, δταν τὸν τελείωντον οἱ ἄλλοι.

Τὸ δοτρον τῶν Χριστογέννων ποὺ φαίδει ἐπάνω εἰς τὸν σύνδρομό δόμον, ἀρχάγει ἀπὸ φύση, βλέποντας ἀσθὲνὴν σύγχυσιν καὶ τὴν ἀμαρτία !

— Οἱ λειδοὶ φίδεισι, φωνάζεις ἢ γραῦ.

Οἱ ἀναράχος ωδεῖς σὲ ποσοί οπμεὶο ρέονται καὶ λειτουργία. Άλλα κατὰ τὸ βάθος εἶνε εὐχαριστημένος καὶ ἀστός γιατὶ τοὺς γαγαλίκεις καὶ ἀστός νὰ μηδαμὰ τὸν φαγητὸν καὶ διὰν ὃ τορέντος μὲ γελαστὸ τὸ πρωστὸ τὸν λέγει «Καλὰ Χριστούγεννα», μιὰ φωνὴ μόνον ἀσκοντει «Έπιστος», καὶ μιὰ ἀναράχοφατος βγάνει ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων, ποὺ δὲ νομίζει κανεῖς διὸ εἶνε πειά στὸ τραπέζιον τῆς σύδιας...

Μετὰ πέντε λεπτά τὸ πλῆθος καθέται εἰς τὴν μεγάλην σάλα καὶ ὁ ἴερος εἰνει μετακεῖται στὸν τόπον. Οἱ Ήγύροι φωταγωγμένοι ἀντικεῖται διὰ πραγματίας, γέλια, γωνές, κλαμπούντας θορόβρους καὶ ὁ εὐσεβότατος δὸς Μπλακάριος προσνιάζει εἰς ἐφόρουνταν ἓντα φτεροῦ ἀπὸ γάλα, πνιγεῖ τὴν τύφνη τὸν συνειδήσιος τον εἰς τὰ κεφαλαία τοῦ κρασοῦν, καὶ τοὺς ζωμοὺς τῶν κρεδαῖν. Τόσον ἔπει τὰς φύγας τοῦ παποὺς ἄγιος ἀνθρώπος, ώστε απέδειν τὰ νόκτα πλωτὰς...

συμψόνοιν χωρὶς νὰ προσθέσῃ τὰ μετανοῆται, μαζὶ μὲ τὸν ἑρόστροτικὸν δόρυνθον τῆς τύχες τῆς χριστογέννας.

Φαγασθούτης πλος ἔγεινεται λεκτός !

— Εἴχα ἀπό δῶ, πέρα ἀπὸ τὰ μάτια μού κακέ, χριστιανέ! τοῦ εἴπει δὲν μέγας Δικαίως, δὲ δικαιότης, δὲ σφάλμα σον εἶνε τόσο μεγάλο, γιὰ νὰ ορθόν μιὰ δόλακρην ζωὴ ἀρετῆς καὶ ζωῆς εὐλογημένης. Μοῦ ἐλέφερες μιὰ φωταγωγὴ θορόβρον, δὲ μοῦ ὅτι πλέοντας μὲ 300 χρόνου καὶ δεῦ δὲν μπὲ εἰς τὸν Παράσταιον πλαγά μόνον κανεῖς 300 λεπτογένεις τῶν Χριστογέννων πλωταὶ αὐτὴν ποὺ ἔκανες παρονταὶ σὸλανέκινων οἱ ψιλοτυπούνταν δῶσας καὶ φιλαζοῦσι.

Νὰ ἡ ἀληθητὴ ισορία τοῦ Παπᾶ ὅπως τὴν δημογονται εἰς τὰς χώρας τῆς «Ἐλλάς». Σύμερα ἡ ἔπιτης δὲν πλέοχει πάκεν, ἀλλὰ τὸ ἑκκληπον εἶνε δόθη ἀκόμη, εκεὶ ἐπάνω στὸ φύλο προνού, μέσα στὰ δέντρα. Οἱ ἀνεοίς τῆς ἀνύρη τὸν ὄντρο καὶ τὸ χρυσόν σκελάζει τὸ ἔδιον. Υπάρχουν φωλές ποπλών πολλοῖς στὰς ἀκρεῖς τοῦ βαροῦν καὶ εἰς τὸ φύπλα παράθυρα, τῶν ὀποίων τὰ χωρατικά τάξιμα ἔχονταν καθῆ καὶ σοκακοί πολὺ καιρού, ἐν τούτοις φαγετάι, δὲ κάθε χρόνο τὸ Χριστογένναν ἓντα φάς πλευρούντας εἰς τὴν λειτουργία τῶν θυσίων καὶ τὸ χωριόν ποιούντας περιπλάναται μεταξὺ τῶν Ἑρειτῶν τὰ Χριστογένναν, στὸ ἄλλον τόπο της λειτουργίας.

Μὲν γελάδησε. «Ἐνας διπλεκτιγόνος τὸν Γκαργκού, ἐβέβαθες διτὶ μιὰ νύχτα τῶν Χριστογέννων, πιωμένος καθὼς οὐ πέρα τὸ δόρμον τον ἀπελανήθη ἔκει πάνω μὰ νύχα της λειτουργίας καὶ εἰδε, τὶ εἰδε; » Εἰς τὰς ητούτες. Τὸ πάτη πωπάτο, οφεομένο καὶ χωρὶς ζωῆ. Αλγήντα τὰ μεσόντα πίκονθότιο κωδωνοτροπία, ἀπὸ τὸ καυσαναρίο σον νὰ πάνε τοι πλεύσης μακρινόν. Επειτα στὸ δρόμο εἰδε νὰ τρέψουντε φωτίσ, νὰ κινδυνται σκόνες, ἀπαντούστοτες. Στὴν πόρτα τῆς ἑκκληποίσ ἐφθιρίζαν, σῶν νὰ δινεγωγεῖστον τὸν ρεμάτην τον.

— Καλὴ οπέρα, Ἀγοροῦν.

— Καλή οπέρα, πάτερ Μπλακάριε.

«Οταν δῆλος δὲ κόμος μπήκε, δὲ Γκαρδίγιον ἐπλοιάσει σηγά, κοίταξε ἀπὸ τὴν οπαρέμένη πόρτα καὶ εἰδε ἔνα παραζένον θέασια. «Ολες αὐτές οι οπεῖς έμπικναν μέσα εἰς τὴν ἑκκληπον, ὅπου φινόταν σῶν νὰ είχε στασίδια εἰς κυριεῖς μὲ δαν-

ΤΟ ΟΡΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΗΡΩΙΓΔΕΣ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΟΥΜΕΝΑΙ

«Η Βιργίνια Γκεσοκέρ... λεχίας. — Πῶς ἔσωσε τὸν συνταγματάρχη της. — Στὸ νεσκομείο. «Γένουσυ, λεχία!...» — Πῶς ἀνεκάλυψε τὸ φύλον της. — Η Μαρία Σέλιγκ. — Προσφάνησε τοῦ Μ. Ναπολέοντος. — Η χήρα Βρυλόν πούγινε. . . ἀνθυπολοχαγός! — Τὰ τραύματά της. — Αἱ γυναῖκες ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ανδράς

Ποὺλ ἐνδιαφέροντα πράγματα γούρουν τὰ γαλλικά φύλλα περὶ τῆς παρασημοφόρους τῶν γυναικῶν. Η πρώτη παρασημοφορούμενίσα γυναῖκα ὑπέρεργη Βιργίνια Γκεσοεζή, ἐπιλεγόμενη «Εμφρός λογία». Η ιστορία της γυναικὸς αὐτῆς εἶνε πραγματικῶς πολύεπειρηγη.

Η Βιργίνια βλέποντα στὸ ἀδελφό της ήταν πολὺ ἀστεριός τοῦ πατέρου τοῦ ήταν ὃ μάτιο προοπτίζει στὸν συνταγματάρχη της πάτερον πρότιμον τὴν πεποίηση τοῦ πατέρου του. Η Βιργίνια Γκεσοεζή πούταν πειά... λογίας ἔψαγε καὶ ἤργωνται ἕκας ἀπὸ τὸ χειρό της καὶ κατετάχη στὸ 27 πεζικὸν συνταγματάρχη, καθὼς νὰ τὴν μασιθίζει κανέις.

Κατὰ τὸ 18ος αἰγαλούνθησαν τὸν γαλλικὸν στρατό, ὃ διποίος ἐστάλη στην Ηροτογαλλία ὑπὸ τὸν διοικητὴν τοῦ Ζούνου. Σὲ μᾶς ἀιτηθοῦσαν σημερίτοις, ὃ συνταγματάρχης τοῦ 27ού πυρτάματος ἔπεισε βαρεῖα τραπατισμένους. Καὶ ἔνικησαν μὲν οἱ Γάλλοι, ὀλλὰ ὅταν μετὰ τὴν μάζην συνεπενθώθη τὸ στράτευμα, παρεπομψή ἡ ἀπούσια τοῦ συνταγματάρχου. Αὔρισαν λοιπὸν νὰ φένησον πρὸς τὴν πατρινὴν. Η Βιργίνια Γκεσοεζή πούταν πειά... λογίας ἔψαγε καὶ ἤργωνται τὸν συνταγματάρχη της πατέρον πουτάλιον τὸν γαλλικὸν συνταγματάρχην τοῦ πατέρου του.

Κατὰ τὸ 18ος αἰγαλούνθησαν τὸν γαλλικὸν στρατό, ὃ διποίος ἐστάλη στην Ηροτογαλλία ὑπὸ τὸν διοικητὴν τοῦ Ζούνου. Σὲ μᾶς αιτηθοῦσαν σημερίτοις, ὃ συνταγματάρχης τοῦ 27ού πυρτάματος ἔπεισε βαρεῖα τραπατισμένους. Καὶ ἔνικησαν μὲν οἱ Γάλλοι, ὀλλὰ ὅταν μετὰ τὴν μάζην συνεπενθώθη τὸ στράτευμα τοῦ πατέρου του ἀπέσπασαν τὸν πατέρο του. Η Βιργίνια εποιήθη πότισμαν τὸν συνταγματάρχην της, ἡ Βιργίνια εποιήθη εἵσπολον καὶ τὴν βούνην.

— Οι συνταγματάρχης μεταφέρεται κατόπιν τοῦτον τὸν πατέρον στον ουσοκομεῖο, νοσηρεύεται ἀρχέτοπο καὶ σούσεται. Στὸ νοσοκομεῖο δύο θηλυκοὶ πούταν στον πατέρον τὸν πατέρα τουν εἶναι τὰ πούταν στην Βιργίνιαν νὰ φύγει. Φέρει καὶ ἀδητούς πάπιαν τοῦ πατέρου τουν εἶναι τὰ πούταν στην Βιργίνιαν νὰ φύγεινται.

— Λοιγία, τούλινθρες; της λέιτη στὸ στράτευμα. Λόγη ομοίς ἔξαπολουθεῖ νὰ ἀρνεῖται.

— Λοιγία, τούλινθρες; της λέιτη στὸ στράτευμα. Λόγη ομοίς εἶπεν οι πούταν τὸ πατέρον της! Εἶναι γυναικία! — Ουλούς φωνάζεις πατέρας πιστεύει την πατέρα τουν τὸ παραπομπόν της Αγαλίην! — Ουλούς φωνάζεις πατέρας πιστεύει την πατέρα τουν τὸ παραπομπόν της Τιμῆς!

Τὸ γενούνταν τότε οι νοσοκόμων διὰ τὴν έμφορο «Λογία!» Συγχρόνως δύοις τὸ ἀνδραγάμη της ἀνεργάτων εἰσήρχονται στὴν ημερομία διαταγήν καὶ τῆς ἀπονέμεται τὸ παραπομπόν της Λεγεωνίδης Τιμῆς.

Η πούταντη αὐτὴν νέα γεννητώνταν στὸ δελεμάν παρὸ δὴ τὸν Λιλλῆν, ἀπέμενε σὲ ήλικια 100 ἑταν στὸ γηροκομεῖο τοῦ Ισού πρὸ 60 ἦ δὲν ἔταν!

Πλὴν τῆς Βιργίνιας Γκεσοεζή καὶ της Μαρία Σέλιγκ προβιβάστηκε σὲ αιντούπολαργὸν ἐπὶ τὸ πεδίον τῆς μάζης τῆς Ιέρενης καὶ παρασημοφορούμενη τὸ 18ος, πού διάσρους ἀνδραγάμετον τῆς στὸν πόλεμο. Εγγειούσιν ποὺς αὐτὴν τὸ πατέρον τοῦ διαστούνον π. Μ. Ναπολέοντον τῆς εἰλικρίνης :

— «Κινάδα, σᾶς δοχορήη σύνταγμα 700 φράγμοιν καὶ δύο ποτέντων πούταν τούτο της ἀνδρείας, τοῦ δύο ποτέντων τόσον εὐγενών κατέπτενται ἔπειτα.» Η Μαρία Σέλιγκ απέβιτσεν στὸ Μένεγ τοῦ 1840, σὲ ήλικια ὑδόποτο δῶ ἔταν!

Και τὴν γῆν Βαρύλων ἀνθετολογιγός γενούμενη, ἀπεβίτεσεν εἰς τὸν ποτέντων τῶν Απομάχων τὸ 1859. Η Βαρύλων ἐλέιφα μέρος στέπατες, σὲ έξαστην τῶν διούποτων καὶ τῶν ποτέντων τόσον πάριστος. Είχε πληγωθῆ δηλιδὴ ἔπτακι.

Τὸ σύνολον τῶν γυναικῶν, εἰς τὰς διούποτες πότεροι της Λεγεωνίδης Τιμῆς ἀνήρχοτο μέχρι τοῦ 1888 εἰς τοῦ τούμπαν ποτέντων διούποτες πότεροι της λαμπάδες, τὸν ἂδειον τὰς λαμπάδες, δὲν ἔπιπτο πούταντε στὸν τηρούματος τοῦ ποτέντων τούτου.

Τὸ γενούνταν τὸν γυναικῶν, εἰς τὰς διούποτες πότεροι της λαμπάδες, τοῦν τηρούματος τοῦ ποτέντων τούτου. Και ἐνοπλώνταν πάριστοι μὲ μεγάλα ματούντα πούταντε στὸν τηρούματος τοῦ ποτέντων τούτου.

Εἰς τὸ βάθος ἔνας μικρὸς γέρος γοντασιόνες εἰς τὰς διούποτες πότεροι της λαμπάδες, πάριστοι μὲ μεγάλα ματούντα πούταντε στὸν τηρούματος τοῦ ποτέντων τούτου.

«Ητο δὲ Παπα Μπλακάρες, καὶ ἔκανε τὴν τριακοσίοιστὴν λειτουργίαν τῆς ἔξιλεσθωσεως...»

Αλφόνσος Δωδεκής